

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έδοιομον κι' είκοστὸν μετροῦντες χρόνον
έδρεομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα καὶ χίλια καὶ ἑνιάκόσα,
ὅλο γὰρ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περιοδίνη γλάσσα.

Τῶν δρῶν μας μεταβολή, ἐνθεαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαι — ἀπ' εὐθίας πρὸς ἡμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — ὁκτώ φράγκα εἰναι μόνο.
Γιὰ τὰ ἔντα δμος μέρη — δέκα φράγκα καὶ ὅτδος χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς ἐνμέσου τοξευτῆ
ὅτι πωλοῦμεν πόμπατα «Ρωμηοῦ» ἀνελιπτῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅπος ἀπ' ἕξω θέλει
δὲν θὰ πηληρώῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομιών τέλη.

Οκτώβριος, εἴκοσι καὶ ἑνέκα,
καὶ ἀρχίζει πάλι' ἡ χειμωνιά.

Χίλια τέσσερα μετρά καὶ ἑκατόν ὄγδόντα,
νία γὰρ τούς Βουλευτάς γράφονται προσόντα.

Τὰ ἔδυενα νευρόσπαστα γελοῦν
καὶ γὰρ τὴν ἔξουθένωσι μελοῦν.

Φ.— Ω ! τῆς ἔξουθενώσεως
τῶν ἔξουθενώθηντων...
Φ ! τῆς διακενώσεως
στομάχων πληρωθέντων.

Φ.— Ω ! τῆς ἔξουθενώσεως φυλῆς παραλαβούσης
τὸ κλέος ἄλλης πλάτωσις...

Φ.— Ω ! τῆς ἔξουθενώσεως φυλῆς φωτοβολούσης
μὲ φῶς ἀντανακλάσισι.

Φ.— Ω ! τῆς ἔξουθενώσεως φυλῆς περιουσίας,
ὅπου μνημόσυνα τελεῖ
τὰ μελίστα λυσιτελῆ
μετὰ γονικλίσιας.

Φ.— Τὶ σαλιγγίζεις, βρέ σαγλή;

Φ.— Δὲν τάμαθες τὰ νία;

Φ.— Εξουθενώθη παντελῶς μία φυλὴ γενναία.

Π.— Μωρολογεῖς;

Φ.— Μωρολογῶ.

Π.— Κλείσι τὸ στόμα τὸ θρασύ.

Φ.— Εἴμι' ἔξουθενώμα καὶ ἔγώ,
εἴμι' ἔξουθενώμα καὶ σύ.

Π.— Μά κι' ἀν ἔξουθενώθημεν γὰρ τοῦτο τὶ σι μᾶλι;
φέναι μανάχα, Φασούλη, νὰ βγάλης τὸ καρβέλι.

Φ.— Κι' ἔγω ποσὸς γὰρ τὸν λαὸν τὸν ἔξουθενώθητα
δὲν δίνω, φίλη κάρα,
καὶ Ἀργεντινὴ δεκάρα,
μὰ σοῦ τὰ λέω μοναχά νὰ γίνεται κουβέντω.

Π.— Λοιπὸν ἔξουθενώθημεν;

Φ.— Βεβαίω, Περικλίτο...
γι' αὐτὴν τὴν ἔξουθένωσι μποδεῖς ἀμφιβάλλεται.

Π.— Λοιπὸν ἔξουθενώθημεν;

Φ.— Βεβαίως, βρέ μαζέτα...
μου λέγουν δι Πρωθυπουργός πώς τάπε νέτα εκέτα.

Π.— Βρέ τιναι τεῦτα ποῦ μου λές;
Φ.— Τὸ λένε τώρα καὶ Βουλαῖς,
τὸ λένε καὶ Πρωθυπουργοί, γενότα καὶ ξένα θρίμματα,
τὸ πῶς ἰξουθενώθημεν δὲν εἶναι δύσλου φέρμματα.

Τάδε λαλεῖ Πρωθυπουργός τοῦ νέου Βασιλίου,
ὅτι τὸν περιούσιον λαὸν τῆς Ἱεράπολης,
ὅπου τὸν δηλογέραζες καὶ Ἀνατολὴ καὶ Εὐρώπη,
διάφοροι δημογεγονοὶ καὶ φυσιοδημοκόποι
τὸ πρῶτον ἰξουθενώματα τὸν ἵκαναν τοῦ κόσμου,
ὅπου καὶ ἐγὼ σπιχανόματα νὰ τὸν κυττάζω μπρός μου.

Τὸ κλέος ἱκλαυσα λαοῦ κλεινῶν ὑπερηφάνουν,
ἔποι τὸν βλέπεις καὶ γλέψε
ὅταν προτίνῃ στάς Αὐλᾶς
τὸν δίσκο τοῦ ζητιάνου.

Καὶ εἰδά τὸν λαὸν καὶ ἐγώ, τὸν καθ' ὅλα πλούσιον
καὶ δυτικούς περιούσιον,
σ' δῆλους νὰ γονυπετῇ
καὶ δῦ δίσκους νὰ κρατῇ,
ἔνα γάλ νὰ διακονεύῃ
καὶ ἀλλον γάλ νὰ μνημονεύῃ.

Οὐαὶ σκιάς τὸν εἰδα
σκιάς ν' ἀκολουθῇ
μι ξύλινη λεπίδα,
μι ξύλινο σπαθί.

Καὶ τὸν εἰδόν νὰ στρίψῃ πόδους, Περικλῆ, ποικίλους
οἱ σκιάς νεκρῶν ἄδειους.
Καὶ τὸν εἰδόν νὰ καλῆ
τὰς σκιάς κλεινῶν προγόνων,
καὶ καθ' ἀπαντὰς τὸν χρόνον
πρὸς ἐκείνας νὰ λαζή.

Μὲ ρήτορας παμπόλλους; κηλούσης σύγλωττίας
ἴκανε κάθε τόσο σκιάν ἐπιστρετίας,
καὶ ἔνας στράτος σκιάν τὸ κράτος ἐπλημμύρει
καὶ ἔγινετο μὲν τὸν μεγάλο πανηγύρι.

Καὶ ἀφοῦ λεφτά δὲν είχε, βρέ Περικλῆ κανένη,
στρατοὺς νὰ διατρίψῃ
γι' αὐτὸ σκιάς ἀμούς έβαν στὴ γραμμή,
ὅπου, καθώς γνωρίζεις, δὲν θέλους φυμά,
καὶ ἔτοι χωρὶς παράδεις είχε στρατοὺς ἀλκίμους
τοῦ ποδὸς ἐτοίμους.

Καὶ σκιάς ἀκολουθῶν ἀενάως ἴσουζήτει
γιὰ τῶν δύων τὰς σκιάς μὲ σφίαν, Ἐθνόριτη,
καὶ λαμπρὸς σκιαμαχῶν ἀνεξόδως καὶ ἀνωδύνως
ἔγινε σκιά καὶ ἐκείνος.

Λαός σκιάν προσβάλλων θριάμβους ἀληθείες,
λαός ἰξουθενώσεις
φατρίας κυνέρωσες,
ἀλλὰ καὶ παρὰ τούτων κατέξουθενώθεις.

Λαός συφορδασμένος,
τῆς κλεφτούριζε λεβένταις
γεραίρων δόναν.

Καὶ παραφουσκωμένος
μὲ κούτουροῦ κουβένταις
καὶ ἀντερά φουσκωμένα.

Λαός ἐμποτισθεὶς
μὲ τόσην ρυπορέιν
ἄνδρον καλιστεράνων.

Λαός κατατριποθεὶς
πρὸς ἀστροποίαν
ἄντει προπλάνων.

'Υψοντες' ἵνατριος ἐν μέρει καὶ καθόλου
κρατῶν ἀσπούς Αἰδίου,
καὶ μὲ πνοάς ἀνέμων
ἐπαπειλῶν τὸν Άλμον.

'Ἄφογος καὶ ἀνεξίκακος' στὸν ἄγριον ἀγῶνα
δέχεται νὰ τοῦ κάνουν τὸν αὐτιά του τλετίνι,
τοῦ δίνεις μάταο, Περικλῆ, 'στὸ μάγουλό του τούκα,
καὶ ἔκείνος ἀφελέστατα καὶ τάλλο σοῦ προτείνει.

'Ἄφογος καὶ ἀνεξίκακος παῖςει τὸν Καρπίσον,
ἀλλοι τοῦ δείχνουνε γροθί,
τουφέκια Μάνητερ, σπαθά,
καὶ αὐτὸς τοὺς δείχνιν δίσκο.

'Ἄφογος σὲν τοῦ ρίχνωντα λυστάρικα σκυλάδ,
ἄφογος καὶ ἀνεξίκακος εἰς δῆλας του τὰς φάσις,
ἄφογος μὲ Συντάγματα καινούργια καὶ παλήρ,
καὶ μὲ τὰς Ἀνορθώσεις του καὶ τὰς Ἐπαναστάσεις.

Γελῶ 'στὴν ἰξουθενῶν λαοῦ πριουσίου
σὲ κλέν καὶ σὲ μνήματα προγονικά πλουσίου.

'Ἄφογος καὶ ἀνεξίκακος μ' ὅλα γιαφὲ σὲν χάχας,
καὶ ἐγὼν τώρα φυτοῦντο καὶ ἔγκαντα τὸ ταρούχη,
καὶ οὐδετέροτε' αὐτοτράν κρατεῖ στὰς διαιμάχας,
φθάνει νὰ μὴν τοῦ πάρουν καὶ αὐτὸ τὸ λίγο πούχει.

Λαός, ποῦ πάντοτε' εὐθυμεῖ
καὶ σὰν τοῦ λείπει τὸ φωμί,
καὶ δὲ ἰξουθενώσεως ἀλπίων ἀμούσιας
μεγάλας νίκας ἀσφαλεῖς νὰ δρίψῃ καὶ βεβαίας.
'Ἄφογος καὶ ἀνεξίκακος, ποιγυι τὸ στόμα χάσκα
νὰ χάρτη παπαρδίλικος,
καὶ μὲς στῆς ἀλλας τρέλλαταις
κοθύρους Ἀνορθώσεως ἐφρότεις καὶ κάσα.

Δόξας ἐλεηλάτηος,
καὶ ἵξω φωνάζεις νοῦς
καὶ φέρτεν τὰ σιμέρματα.

Λαμπρὸς ἐιφραλάτηος
τροπαιῶν οὐρανούς
μὲ Φαεθόντων δρματα.

Τοὺς πάντας ἄγκωμίσει,
τοὺς πάντας θύμωμάσε
μὴ μπόλικο λιθάνει.

Ἐστησε σ' ὅλους προτομάς,
μόνον δὲν ἔδωσε τιμᾶς
πρὸς εἰς τὸν μπιχιλίσταν.

Τοῦτον τὸν λαὸν καὶ ἄγω
διεκράτεις διξολογώ,
τοῦτον τὸν λαὸν τὸν πάνυ,
ποῦ τὸν ἔχουν τέλον κάνει,
ποῦ τὸν ἔχουν τῷρες ἀφῆσι;
Θεοπερ εἰδός στοκοφίσι.

Τὸν ἔκανδα κεχυνότα
νὰ κυττάῃ σὰν καὶ πρῶτα
τῆς Διπλῆς τοὺς Χηνιάδας.

Νὰ γλεντῷ σκιατραφής
οὐδὲ τὰς ἀμφιλαραῖς
τῶν Ἀνορθωτῶν σκιάδας.

Τὸν ἔκανδα νὰ ζητῷ
ἀνορθώσεις κατὰ πάντα,
καὶ δὲν νὰ χειροκροτῇ,
μὰ χωρὶς νὰ ξέρῃ γιάντα.

Τὸν ἔκανδα νὰ σκιρτῷ
γόρω 'στην 'Ανόρθωσιν του
καὶ στὴν ἔκουσθεσιν του
καθ' ἐπιδία ν' ἀναρτᾷ.

Τὸν εἰδὲ' αὐτὸν τὸν ποιητῆν,
τὸν φάλατην ἀθλὸν τρομερῶν
φανταστικῆς ἀνδρείας.

Τὸν εἰδὲ πρωτὸν νικητὴν
'στὸ στάδιον τὸν νοσρὸν
τῆς ἀρεοπορίας.

Εἶδε τὸν μεγαλευχοῦντα
καὶ τὸν κορηφοῦντα,
εἴδε τὸν σηματοχοῦντα
καὶ τὸν πολυτάμονα,
πρὸ μαλλούντας ἕκδρομάς
αἰσθητρῶν, ἀσκούμενον,
καὶ σ' Ἀνορθωτὸν νομάς
ἀσροδοσκούμενον.

Π.— Καὶ τώρα τι θὰ κάνωμε μὲ τὰς ἔκουσθεσις;
Φ.— Σηκφο καὶ σύ, βρέ Περικλῆ, ποῦ δὲν σοῦ λείπει γνῶσις.
Π.— Στὸν καφενὲ καθόδουνα καὶ ἵπαιζα τὰ χερτία.
καὶ μούπανι πᾶς 'στη Διπλῆ δὲν ἔτεν ἀπαρτία.

'Στὸν καφενὲ Ἐπαπλώθηκα νὰ πιῶ τὸν ναργιλέ μου,
καὶ ἥλθαν καρμόσοι φίλοι:
καὶ μούπανι στωμύλοι
πᾶς είμαστ' ἔκουσθεμα καὶ ἔνα μηδέν, σαχλέ μου.

Φ.— "Ω! τῆς ἔκουσθεσιας τοσούτων ὑμνητίντων!
δι' τῆς ἔκουσθεσιας ἀρχαίων ἄγκωμάσιν!
δι' τῆς ἔκουσθεσιας τῶν ἔκουσθεμάσιτων
ἀπὸ τὴν ἔκουσθεσιν τῶν Ιερᾶν θισμίων.

Π.— Μ' αὐτὴν τὴν ἔκουσθεσι μοῦ γίνηκες ταιμποῦρι.

Φ.— "Ω! ἔκουσθεσιας...
Π.—

Θὰ φές καμμιὰ στὴν 'μορηρή.

Φ.— "Ω! τῆς ἔκουσθεσιας ἱκείνων τῶν γαστέρων,
ποῦ προσεντατοιθοσαν 'στὴν λάμψιν τῶν ἀστέρων,
δι' τῆς ἔκουσθεσιας ἱκείνων τῆς κοιλίας,
ποῦ κάτω δὲν ἰστράφη,
καὶ ἔχόρτας καὶ ἔτραφη
μὰ τὴν τροφὴν τὴν ἀθλὸν ιδανικῆς εὐκλείας.

"Ω! τῆς ἔκουσθεσιας ἱκείνης τῆς χειρός,
ποῦ δὲν ἴσωσταις, κουτέ,
σι ζένο κορβανά ποτέ,
ἱστω καὶ νοερώς.

"Ω! τῆς ἔκουσθεσιας...
Π. — Περιδρομος σοῦ λέω.

Φ.— "Ω! τῆς ἔκουσθεσιας, κεφάλι ψωραλίο,
καὶ μοῦ καὶ εοῦ τοῦ στιχουργοῦ, ποῦ γάσκεις στὰ Χαυτιά,
καὶ ἀκούς τὴν ἔκουσθεσι καὶ συρρέεις ναυτία.

Π.— Μ' ἱσκασις, μωρὶ τιφρούτη,
μὰ τὴν ὁμίλα τούτη.
Μὴ ζητῆς μ' ἔκουσθεσις
τὸ μακλό μου νὰ γανωθῇ.

Πάψε τὰς ἔκουσθεσις, στρέψε τὴν κουβιέντ' ἀλλοῦ.
καὶ ἔκουσθεμα πᾶς είσαι τὸ γνωρίζω πρὸ πολλοῦ.

Μὲ χιμαίρας μὴν πλανᾶσαι,
καὶ ἔκουσθεμένος νέσαι
μὴ σὲ μελη, μασκαρᾶ,
καὶ μὴ δίνης μπιρ παρᾶ.

Φ.— Δὲν θάλεγα γιὰ τὸν λαὸν τὸν ἔκουσθεμάντα
καὶ γιὰ τὴν ἔκουσθεσι δὲν θάκαν κουβέντα,
καὶ πόσος λόγος θέταν γιὰ τοῦτη περιττός,
δὲν μοῦ τὴν ἴνθυμίαν οἱ λόγοι τοῦ Κρητός.

'Εγώ καλά καθόμουντα χωρὶς νὰ μουρμουρίω,
καὶ ίλγα τὴν ἔκουσθεσι χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω,
μὲ μόλις ὁ Πρωθυπουργὸς
τὴν διετράνωσ' ίντρυγός,

καὶ μόλις ἐπερύγισε μὲ τὰ πτερά τῆς φήμης,
τεάραξε τὰ κύτταρα καὶ τῆς δικῆς μου μήτης,

καὶ ἀμέσως κατὰ νοῦν ἡ καχηριτωμένη...
Π.— Καὶ ἔγα, καῦμένι, πρὸ πολλοῦ τὴν είγα ζεχομένη,

μὰ τώρα πρὰ θυμηθήκαταν πολλάν φιλτάτων
πᾶς λέγομ' ἔκουσθεμα τῶν ἔκουσθεμάτων.

Τὴν 'Ανόρθωσιν έζέμυνε,
φιλελεύθεροι καυχώνται,

καὶ γι' αὐτὴν παραβορυχάνται
τόσοις λέοντες καὶ σκύμνοι.

Κι' ἕφσον δὲν ἀγάλλεσαι μι τ' ἄρθρον της δώρα,
καὶ φῶς τῆς Ἀνορθώσεως δὲν βλέπεις ἀνατέλλον,
κι' ἀν δυτῶς ἔξουθνομα δὲν ήσουν ἑως τώρα,
θὰ γίνης δμως σίγουρα 'στο μετ' ὅλιγον μέλλον.

'Εφ' δον πρὸς αὐτὴν τυρφήν δὲν ἔχεις πίστιν
καὶ δὲν ἀκολουθεῖς τὸν ἥνα κι' ἀλλον μύστην,
ἔφσον τοὺς Μεσίας τοὺς νέους ἀντικρύζεις
δίγως νὰ συγκινήσεις καὶ δίχως νὰ δακρύζεις,
βεβίωις κεφαλῆς ἔχεις μεγάλην στάνωσιν
καὶ τρίγεις σταφαλῶς πρὸς νέαν ἔξουθνωσιν.

**Ο νέος τῆς Βουλῆς κανονισμός
καὶ κάθε Βουλευτοῦ σωφρονισμός.**

Π.—Νέος κανονισμός ἔγινε τῆς Βουλῆς
καὶ μην παραληῆσι.
Νέος κανονισμός, ἤργον τῆς Ἀνορθώσεως,
προάγγελος κι' αὐτὸς μελλούσης βελτιώσεως.

Τοῦτος θὰ μαζέψῃ μόνο
τῶν πατέρων τὰ λουρά,
πουχκαν τόσην 'λευθερεά
'στον παλιὸν τῆς λίμνας χρόνο.

Τοῦτος θὰ διοργανώσῃ
τῶν πατέρων τὰ μυαλά,
τοῦτος θὰ τοὺς βάλῃ γνωστούς
καὶ δὲν θὰ 'μιλούν πολλά.

Τώρα μετρημένοι λόγοι,
θὰ 'μιλήσεις με τὸ 'ρωλόν,
θὰ σὲ πιλένη βουδαμάρα,
καὶ μὲ φρίκη καὶ τρομάρα
θὰ κυττήσῃ τὸ Τειρμώνο...
σούτ, μωρέ, σκαρομός καὶ μόκο.

Θὰ λείψῃ τὸ παλιό
ἴκεντο ρεμπελό,
καὶ θάναι σὲν Σχολεῖο.

Μόλις πηγαίνεις 'στη Βουλὴ θὰ σου φωνάζουν στάσου,
καὶ θὰ σὲ βήξουν σὲ χαρτή νὰ γράψῃς τόνομά σου,
κι' ίστοι θὰ φαινοταν παρόν, ἀλλώνες, φουκαρέ,
ἀπόν θὰ σημειώνεσαι, καὶ τότε συμφορά.

Κι' ἀν ἵντονις σκούπης δχι
σὲ Κουβέρνο σικαστό,
παρευθύς γονατιστό
θὰ σὲ βήξουνες 'στην κάχη.

Κι' ἀν εἰς τὰς συνεδριάσεις
μὲ τὴν ώρα δὲν προθέξῃς,
κι' ἀν ὀργήσῃς, φαμφαρόν,
δευτερόλεπτο καὶ μόνο.

Κι' ἀν ἀνάγκην σ' ἀναγκάστης νέβης ἔξω μιὰ στιγμή,
τότε θέλοντας καὶ μὴ
θὰ πληρώνης πρόστιμο,
καὶ θὰ λές : τί νόστιμο !

Κι' ὅταν σ' εύρισκ' ἡ χρανγή μέσα 'στο Βουλευτήριον
κι' ἀργίζεις τὸ χασμούρημα καὶ θέλεις ὑπνωτήριον,
θὰ μένης ντούρος κι' ἀγρυπνος μὲ μάτεια σὰν γαρίδα
γιὰ τὴν φωτιὴν πατρίδια.

Δὲν θὰ κοιμᾶσαι σὰν καὶ πρίν 'στην έδρα ξαπλωμένος
σὰν βάσις ναρκωμένος,
οὐδ' ἥχος δὲν θ' ἀκούεται βαρύς ρουχαλητῶν,
καὶ μόνον ἐπιτρέπεται νὰ λές καθ' θάυτόν :

Τώρα τὰ ζημερώματα, ποῦ 'σθίσασι τὰ φωτά μας,
κυττάστε τὰ μούτρα μας, μυρίστε τὰ χνωτά μας,
τώρα τὰ ζημερώματα 'δήτε πατέρων γλωσσίσι,
τώρα τὰ ζημερώματα ποιός ξ' αὐγά γιὰ κλάσσαις.

Κι' ὅταν τὸν τόνον τῆς φωνῆς
ὑψηλήσῃς, τανακμάστη,
κι' ὅταν ποσάς δὲν συμφωνῆς
μαζί μὲ τὸ Ντοβλέτι,
ὦς ἀτακτος θὰ κρίνεσαι, προπέτης, τολμητίας,
καὶ πύξ καὶ λάξ θὰ κλίνεσαι μὲς 'στάς Ενωμοτίας.

Κι' δικας γράφουν, Φασουλῆ μου, τοὺς ἀτάκτους μαθητάς
μὲς 'στοὺς πίνακας τοὺς μαύρους, ἔτοι καὶ τοὺς Βουλευτάς.
Τιμωρία ποδ δὲν ποιεῖς καὶ ποινὴ πολὺ βαρεῖα,
θὰ τοιχοκολλοῦν ἀβίζα καὶ σὲ πόλεις καὶ γωριά
πᾶς δὲ Βουλευτήριον δείνα κατατάραξε τὴν Χάρη,
καὶ γι' αὐτὸν 'στοὺς ἐκλογεῖς
τῆς φιλελευθέρας γῆς
ἐπιβάλλεται καὶ τοῦτον νὰ τὸν σπάσουνε 'στὰ μαῆρα.

Τάοις κι' ἀλλα πρὸ σπουδαῖα, φίλαττε μου μπεχλιδάνη,
ὁ κανονισμός ὁ νέος τῆς Βουλῆς περιλαμβάνει.

Φ.—Τοῦτον, Περικλῆ, κι' ἄγω τρέχω νὰ διακοινώσω.

Π.—Ο舅ως στάσου μὲ ξυλαίες νὰ σὲ κατεξουθενώσω.

Εἴαλ καιμπόσαις ποσικλέσαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελέσαις.

Ἐκεῖνο τὸ σπουδαιὸν τῆς Ἀτλαντίδος φύλλον
ἰκοῖδεις κατὰ μῆνα καὶ περιοδικὸν
εἰς ὄντας κι' εἰς εἰκόνας τὰ μάλιστα ποικίλον
κι' ἰμάλλον καθ' διὰ τῶν Εὐρωπαϊκῶν.
Στὴν Νίση τὴν Γόρκην πολυτάχεις ἰκεῖσθαι,
χωρὶς δεσπάνης, κόπων καὶ θυσιῶν νὰ φειδεῖται.

Ο Δελτα Προμπονᾶς, γιατρὸς τῆς κήλης ἐκ τῶν πρώτων,
ποδ μὲ τοὺς ἐπιδέσμους του μεγάλον κάνεις κρότον.
Ἐπιδέσμοι μοναδικοὶ καθ' διπάν τὸ Βασιλείον,
χριθέντες ὡς θεατασσοργοὶ κι' εἰς δλην τὴν ὑφρίλιον.
Εἰς τὴν ὄδον τοῦ Παιραιῶς δὲ τρίζη παρευθύς
πρὸς εἵρεσιν τοῦ Προμπονᾶ καθε κηλοπαθής.